

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2362/26-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
|
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Dijani Mađerčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Mirjane Butković OIB:66097044121 iz Zagreba, Granice 57a, zastupane po punomoćniku dr.sc. Sandri Vračan, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika OTP banka d.d. OIB:52508873833 iz Splita, Ulica domovinskog rata 61, zastupanog po punomoćniku Sanji Vukina, odvjetniku iz odvjetničkog društva Vukina & Partneri, odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 09. lipnja 2026. godine u nazočnosti punomoćnika tužiteljice te zamjenika punomoćnika tuženika Ivana Komadine, odvjetnika, dana 18. lipnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 5. točke 2. Ugovora o kreditu broj 75863/04 od 18. kolovoza 2004. godine sklopljenog između tužiteljice Mirjane Butković OIB:66097044121 iz Zagreba, Granice 57a, kao korisnice kredita i prednika tuženika HVB Splitske banke d.d., kao kreditora, koja glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 1,50% (slovima: jedancijelih pedesetposto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti Kreditoru naznačenu naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.“

II. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d. OIB:52508873833 iz Splita, Ulica domovinskog rata 61, platiti tužiteljici Mirjani Butković OIB:66097044121 iz Zagreba, Granice 57a, na ime naknade za obradu kredita iznos od 225,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20. kolovoza 2004. godine do isplate, kao i naknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 479,64 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. lipnja 2026. godine do isplate, a sve po stopi koja je za razdoblje od 20. kolovoza 2004. godine do 31. prosinca 2007. godine propisana odredbom članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za

tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadom troška parničnog postupka preko dosuđenog iznosa kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka kao neosnovan.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da vrijednost predmeta spora iznosi 1.552,22 eura.

Obrazloženje

1. Punomoćnik tužiteljice u tužbi navodi da su dana 18. kolovoza 2004. godine tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d. sklopili Ugovor o kreditu broj 75863/04, prema kojem je tuženik, kao kreditor tužiteljici, kao korisnici kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 15.000,00 eura u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita, na rok otplate 30 mjeseci. Nastavno punomoćnik tužiteljice je istaknuo da je odredbom članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena odredba prema kojoj naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanja kreditom iznosi 1,50% od iznosa odobrenog kredita, koja se plaća jednokratno, prije korištenja kredita, a koja ugovorna odredba je nepoštena i ništetna, jer je potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova obrade kredita te tužiteljica niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tom naknadom, s obzirom da je sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove platila mimo toga. Slijedom navedenog punomoćnik tužiteljice je pozivajući se na odredbu članka 96. i članka 102. Zakona o zaštiti potrošača, kao i odredbu članka 3., članka 4. i članka 10. Zakona o obveznim odnosima tužbenim zahtjevom predložio donošenje presude kojom se utvrđuje ništetnom odredba članka 5. točke 2. Ugovora o kreditu broj 75863/04 od 18. kolovoza 2004. godine sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i prednika tuženika HVB Splitske banke d.d., kao kreditora, koja glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 1,50% (slovima: jedancijelih pedesetposto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti Kreditoru naznačenu naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.“ te naložiti tuženiku platiti tužiteljici na ime naknade za obradu kredita iznos od 225,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20. kolovoza 2004. godine do isplate uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Punomoćnik tuženika se očitovao na tužbu ističući da osporava tužbeni zahtjev kao neosnovan te je prvenstveno istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije, jer tužiteljica uz tužbu nije dostavila dokaz iz kojeg bi bilo moguće utvrditi je li uopće tužiteljica ili su i treće osobe vršile uplate na ime dospjelih anuiteta po predmetnom Ugovoru o kreditu. Nastavno punomoćnik tuženika je istaknuo da

tužiteljica nije dokazala da je potrošač, pa se primjenjuje tumačenje zastare iz odluke Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-2637/23 od 09. travnja 2024. godine, odnosno primjenjuje se zastarni rok od pet godina od dana kada je tužitelj izvršio svaku pojedinu uplatu, s time da je uplatu na ime naknade za obradu kredita tužiteljica platila 20. kolovoza 2004. godine, dok je tužba podnesena dana 08. travnja 2026. godine, dakle nakon isteka roka od pet godina od uplate, pa su zastarjele sve tražbine zahtijevane predmetnom podnesenom tužbom. Isto tako punomoćnik tuženika je naglasio kako ne osporava činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva vezanu na utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe o naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a niti je sporna činjenica da je tužiteljica dana 20. kolovoza 2004. godine platila na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, tzv. ulazne naknade iznos od 225,00 eura, ali ne priznaje osnovnost tužbenih zahtjeva. Slijedom navedenog punomoćnik tuženika je predložio tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan uz naknadu troškova parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izveo dokaz uvidom u presliku sudske prakse (stranica 7-36 i 68-141 spisa), u presliku dopisa tuženika od 31. ožujka 2026. godine (stranica 32 spisa) te u presliku solemniziranog Ugovora o kreditu broj 75863/04 od 18. kolovoza 2004. godine (stranica 38-44 spisa).

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema brižljivoj i savjesnoj ocjeni svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi članka 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - u daljnjem tekstu ZPP-a) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama je dakle nesporna aktivna i pasivna legitimacija, činjenica da su tužiteljica i prednik tuženika HVB Splitska banka d.d. dana 18. kolovoza 2004. godine sklopili Ugovor o kreditu broj 75863/04, kojim je prednik tuženika, kreditor, odobrio tužiteljici, korisnici kredita, kredit za adaptaciju stana u iznosu od 15.000,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita, na otplate 30 mjeseci. Isto tako nesporna je činjenica da je odredbom članka 5. točke 1. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena obveza korisnika kredita platiti kreditoru naknadu za odobrenje kredita u visini od 1,50% od iznosa kredita, koja naknada je naplaćena dana 20. kolovoza 2004. godine u iznosu od 225,00 eura, što je razvidno i iz preslike dopisa tuženika od 31. ožujka 2026. godine (stranica 37 spisa). Naprotiv sporno je pitanje da li je odredba članka 5. točke 1. predmetnog Ugovora o kreditu koja se odnosi na naknadu za obradu kredita, tzv. ulaznu naknadu nepoštena, a time i ništetna, s time da je ujedno sporno i potrošačko svojstvo tužitelja, kao i prigovor zastare potraživanja.

6. Prvenstveno treba naglasiti da je odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03, 46/07 i 79/07 – u daljnjem tekstu ZZP-a) propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna. Nadalje prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je i odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ) propisano da se

procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Imajući na umu da se odredbama ZZP-a uređuje zaštita osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga s posebnim osvrtom na djelotvorniju pravnu zaštitu potrošača, koji se u ugovorima s trgovcima posebice u tzv. tipskim, unaprijed formuliranim ugovorima, što je sukladno odredbi članka 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 i 114/22 – u daljnjem tekstu ZOO-a) i predmetni Ugovor o kreditu, pojavljuju kao „slabija strana“, jer se u takvim ugovorima o ugovornim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, što suprotno osnovnom načelu obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, može uzrokovati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, sud je analizirajući odredbu članka 5. točke 1. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti kreditoru naknadu za odobrenje kredita u visini od 1,50% od iznosa kredita, stava da ta ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud Europske Unije je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Drugim riječima bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, jer te odredbe ne definiraju bit ugovora o kreditu, iako ulaze u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Isto tako u predmetnoj presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine Sud EU je utvrdio da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Nadalje i u presudi broj C-84/19, C-222/19 i C-252/19 od 03. rujna 2020. godine Sud EU je utvrdio da odredbe ugovora o potrošačkom kreditu kojima se na teret potrošača stavljaju troškovi različiti od povrata kredita u obliku glavnice i kamata nisu obuhvaćeni iznimkama predviđenim odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ako se tim odredbama ne predviđa niti priroda tih troškova niti usluge koje se njima plaćaju te ako su

sastavljene na način da kod potrošača stvaraju zabunu kad je riječ o obvezama i ekonomskim posljedicama tih odredbi, što treba provjeriti nacionalni sud.

7. Isto tako bitno je naglasiti da za pojam potrošača u smislu Direktive 93/13/EEZ nije odlučno znanje ili iskustvo pojedinog potrošača, što je razumljivo, jer je za zaštitu prava potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi odlučan samo podređeni položaj potrošača koji nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima banke, kreditora, koji se primjenjuju na kredite koje sklapaju, pa svi oni neovisno o pojedinačnim razlikama u znanju i iskustvu u odnosu na banku, kreditora, dijele jednaki, podređeni položaj. Nadalje prema praksi ES-a za pojam potrošača, a to je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan okvira svog obrta, poduzeća i profesije, nije odlučno što je potrošački ugovor prestao ispunjenjem, jer korisnici kredita, potrošači koji su otplatili kredit i traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove, s obzirom da su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi, zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao ispunjenjem.

8. U odnosu na prigovor pomanjkanja aktivne legitimacije, koji je punomoćnik tuženika isticao tijekom postupka navodeći da tužiteljica nije dokazala da je osobno plaćala svaki pojedini anuitet predmetnog kredita, kao i sporno potrošačko svojstvo tužiteljice, sud je utvrdio slijedeće. Imajući na umu da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva, tzv. ulazna naknada, naplaćena dana 20. kolovoza 2004. godine u iznosu od 225,00 eura, dakle prije korištenja kredita, koja činjenica je i među strankama nesporna, a proizlazi i iz dopisa tuženika od 31. ožujka 2006. godine (stranica 32 spisa), sud je utvrdio da je prigovor pomanjkanja aktivne legitimacije neosnovan. Isto tako treba napomenuti da za pitanje aktivne legitimacije i to kako za deklaratorni tužbeni zahtjev, tako i za kondemnatorni tužbeni zahtjev, niti nije relevantno pitanje tko je po predmetnom Ugovoru o kreditu plaćao svaki pojedini mjesečni anuitet, jer je dakle tzv. ulazna naknada naplaćena prije korištenja kredita i to dakako od korisnice kredita, tužiteljice, a ujedno su svi uplaćeni mjesečni anuitet uplaćeni u svakom slučaju za račun tužiteljice, pa je nebitno tko je stvarni platitelj tih anuiteta, jer su svi anuiteti plaćeni za račun tužiteljice. Nastavno s obzirom da iz preslike solemniziranog Ugovora o kreditu broj 75863/04 od 18. kolovoza 2004. godine (stranica 38-44 spisa) proizlazi da je tužiteljici, fizičkoj osobi, tada prezimena Hajdin, odobren i stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 15.000,00 eura u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita i to za adaptaciju stana, sud je utvrdio da je tužiteljica potrošač, kao što je i predmetni Ugovor o kreditu potrošački ugovor, pa tužiteljica kao „slabija“ ugovorna stranka ima pravo na zaštitu propisanu odredbama ZZP-a.

9. Analizirajući provedene dokaze sud je utvrdio da je odredba 5. točke 1. predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena obveza korisnika kredita platiti kreditoru naknadu za odobrenje kredita u visini od 1,50% od iznosa kredita, tzv. ulaznu naknadu, nepoštena ugovorna odredba, a time sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZZP-a ništetna iz slijedećih razloga. Imajući na umu da se o predmetnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, jer je istu nesporno unaprijed formulirao prednik tuženika, trgovac, zbog čega tužiteljica, potrošač niti nije imala utjecaja na njezin sadržaj, u pitanju je odredba unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, sud je stava da je ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, s obzirom da suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača, a to tim više što je naknada za obradu kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što korisnike kredita dodatno dovodi u neravnotežan položaj. Inače za pitanje da li je ugovorna odredba, pa tako i ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u

pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača nije odlučna samo visina te naknade, već prvenstveno činjenica da je ta tzv. ulazna naknada, o kojoj se dakle nije pojedinačno pregovaralo, ugovorena od strane trgovaca po sistemu „uzmi ili ostavi“, a ujedno je i ugovorena u postotku od odobrenog iznosa kredita. Iako je prednik tuženika, trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita sasvim sigurno imao određene troškove, u pitanju su razni operativni i materijalni troškovi, kao primjerice trošak rada djelatnika banke, trošak cijene uredskog materijala, trošak informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka ili baze podataka s trećim osobama iz registra obveza po kreditima i slično, sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva, tzv. ulazna naknada određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je prednik tuženika imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Naprotiv ne samo da ugovorenom tzv. ulaznom naknadom, nisu „pokriveni“, plaćeni stvarni troškovi, jer bi tada ta naknada bila ugovorena u nominalnom iznosu, a ne u postotku od odobrenog iznosa kredita, s obzirom da ti troškovi nisu determinirani visinom odobrenog iznosa kredita, već ujedno tužiteljici niti nije jasno i nedvosmisleno predočeno na što se konkretno odnosi ta tzv. ulazna naknada, što se tom naknadom zaista plaća. Naime ukoliko bi se iz te tzv. ulazne naknade trebao platiti trošak rada djelatnika banke, postavlja se pitanje iz kojeg razloga bi se taj trošak uopće isplaćivao iz predmetne naknade, a ne iz ugovorenih kamata, jer opis poslova radnog mjesta kreditnog savjetnika za građanstvo uključuje razgovor s klijentima, davanje informacija o svim uvjetima kredita, kao i sama obrada kredita, što uključuje i provjeru kreditne sposobnosti svakog pojedinog klijenta. Konačno treba naglasiti da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, jer su tek odredbama Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite („Narodne novine“ broj 15/14) preciznije definirane te naknade, ali prednik tuženika, koji je nesporno sastavio ugovornu odredbu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, niti nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača.

10. Isto tako u odnosu na prigovor zastare potraživanja, koji je punomoćnik tuženika isticao tijekom postupka, sud je utvrdio slijedeće. Treba naglasiti da se sukladno odredbi članka 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, a ujedno je i Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je dakle tek u ovom parničnom postupku utvrđena ništetnom odredba članka 5. točke 2. predmetnog Ugovora o kreditu, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije početi teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

11. Imajući na umu da je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice, potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojim je ugovorena naknada za obradu kredita, tzv. ulazna naknada i to u visini od 1,50% od iznosa kredita, o kojoj nametnutoj ugovornoj obvezi se nije

pojedinačno pregovaralo, a uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i nišetna, rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje nišetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a tužiteljica ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 05. ožujka 2004. godine, jer je ZPP lex specialis u odnosu na ZOO-a.

12. Slijedom navedenog a temeljem odredbe članka 325. stavka 1. ZPP-a u svezi s odredbom članka 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a, odredbom članka 84. ZPP-a, odredbom članka 87. stavka 1. ZPP-a, odredbom članka 2., članka 4. stavka 2. i članka 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ, odredbom članka 2. ZPP-a, odredbom članka 295. ZOO-a, odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a, odredbom članka 327. stavka 1. i stavka 2. ZOO-a i odredbom članka 1115. ZOO-a sud je usvojio kao osnovan kako deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje nišetnom odredbe članka 5. točke 2. Ugovora o kreditu broj 75863/04 od 18. kolovoza 2004. godine sklopljenog između tužiteljice, kao korisnice kredita i prednika tuženika HVB Splitske banke d.d., kao kreditora, koja glasi: „Naknada za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom iznosi 1,50% (slovima: jedancijelih pedesetposto) od iznosa odobrenog kredita i plaća se jednokratno, prije korištenja kredita. Korisnik kredita se obvezuje platiti Kreditoru naznačenu naknadu, neovisno o korištenju, odnosno iskorištenom iznosu kredita.“, tako i kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatom iznosa od 225,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 20. kolovoza 2004. godine do isplate te je odlučeno kao pod točkom I. i točkom II. izreke presude.

13. S obzirom da je punomoćnik tuženika osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.552,22 eura kao previsoko određenu, sud je sukladno odredbi članka 40. stavka 4. ZPP-a u svezi s odredbom članka 35. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a utvrdio da vrijednost predmeta spora iznosi 1.552,22 eura. Naime deklaratornim tužbenim zahtjevom predloženo je utvrđenje nišetnosti predmetne ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, što sukladno odredbi članka 19. Zakona o sudskim pristojbama predstavlja vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.327,22 eura, dok je kondemnatornim tužbenim zahtjevom zatražena isplata iznosa od 225,00 eura, a što ukupno iznosi upravo iznos od 1.522,22 eura. Treba posebno naglasiti da sukladno odredbi članka 37. stavka 1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više tužbenih zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, s time da je deklaratorni tužbeni zahtjev u svakom slučaju bio potreban za odlučivanje o kondemnatornom tužbenom zahtjevu te se upravo o osnovanosti deklaratornog tužbenog zahtjeva raspravljao u ovom parničnom postupku, pa su zapravo troškovi ovog postupka i nastali vezano uz deklaratorni tužbeni zahtjev, što rezultira time kako nema nikakvog opravdanog razloga da se vrijednost predmeta spora utvrđuje samo prema visini kondemnatornog tužbenog zahtjeva. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci rješenja.

14. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a te je sud tužiteljici zastupanoj po punomoćniku dosudio naknadu troška u iznosu od 479,64 eura, sukladno vrijednosti predmeta spora, uspjehu u sporu, Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i zatraženom trošku, a isti se sastoji od troška sastava tužbe od 08. travnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), troška

sastava podneska od 18. svibnja 2026. godine u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. točka 1.), troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura te troška sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 eura. Nadalje, treba napomenuti da je na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP-a dosudio zatraženu zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana donošenja presude do isplate, odnosno tekuću od 18. lipnja 2026. godine do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

15. Naprotiv zahtjev tužiteljice za naknadom troška parničnog postupka i to troška pristupa na ročište za objavu i uručenje presude sud je temeljem odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer od kada funkcionira e-oglasna ploča suda, o čemu su stranke obaviještene, trošak pristupa na ročište za objavu i uručenje presude nije nužan trošak, čiju bi naknadu stranka mogla osnovano zahtijevati, a sve to tim više što intencija zakonodavca kada je propisao uručenje presude na ročištu za objavu i uručenje, odnosno dostavu presude putem e-oglasne ploče, sasvim sigurno nije bila na taj način povećavati troškove parničnog postupka, nego upravo suprotno. Iako je Tbr. 9. točkom 3. predviđena naknada troška pristupa na ročište za objavu i uručenje presude treba posebno naglasiti da sud odluku o naknadi troškova donosi sukladno odredbi članka 151. stavka 1. ZPP-a i odredbi članka 155. stavka 1. ZPP-a vodeći računa o ekonomičnosti postupka, odnosno vodeći računa da se svaki parnični postupak završi u razumnom roku i samo s troškovima koji su bili potrebni, a trošak pristupa na ročište i objavu presude nikako nije nužan, niti opravdani trošak, a to tim više što za tu parničnu radnju sasvim sigurno nije potrebno nikakvo stručno znanje punomoćnika tužitelja, koje bi moglo opravdati taj trošak. Drugim riječima punomoćnik tužiteljice u svakom slučaju ima pravo pristupiti na ročište za objavu i uručenje presude, ali zbog toga tužiteljica ne može osnovano od tuženika zahtijevati naknadu troška pristupa na to ročište, jer za tu radnju, pristup na ročište za objavu i uručenje presude, nije potrebno nikakvo stručno znanje punomoćnika tužiteljice, za razliku od ostalih parničnih radnji i to sastava tužbe i obrazloženog podneska, za što je tužiteljici i dosuđena naknada. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

16. Nastavno zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a u svezi s odredbom članka 164. stavka 1. i stavka 2. ZPP-a odbio kao neosnovan, jer je tuženik zastupan po punomoćniku izgubio u predmetnom parničnom postupku. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

17. Konačno stopa zatezne kamate je za razdoblje od 20. kolovoza 2004. godine do 31. prosinca 2007. godine propisana odredbom članka 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do isplate određena je sukladno odredbi članka 29. stavka 2. ZOO-a, odnosno za razdoblje od 01. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a za razdoblje od 30. prosinca

2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, s time da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke.

U Zagrebu, dana 18. lipnja 2026. godine

Sudac:
Dijana Mađerčić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste, pismeno u četiri primjerka, putem ovog suda na Županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku – uz rješenje na platež sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 eura
2. Tuženiku po punomoćniku

Rj.

- presuda i rješenje nepravomoćno
- kal. 30 dana

U Zagrebu, dana 18. lipnja 2026. godine

Broj zapisa: **9-30889-98f2c**

Kontrolni broj: **06be1-e7e51-4e500**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.